

[Munch-Petersen.]

Justitsministeren kom i Gaar med en Erklæring om, at der ikke findes Asylret her i Landet. Ved Asylret maa der jo forstås, at politiske Flygtninge har Lov til at opholde sig her i Landet, har Lov til at søge deres Udkomme i Landet og har Lov til at give Udtryk for deres politiske eller anden Anskuelse i Landet. Jeg kender kun eet Land, der har en saadan Asylret, nemlig Sovjetunionen, hvor politiske Flygtninge, som er flygtet dertil, ikke blot kan faa Lov til at faa Beskæftigelse, men naar de har faaet Beskæftigelse i Sovjetunionen, kan de vinde sovjetrussisk Statsborgerskab og dermed Ligeret med Landets øvrige Borgere. Men nu søger man at skubbe det hele over paa en anden Basis, nemlig at Spørgsmaalet skal staa paa, om Sovjetunionen er villig til at lade alle mulige andre Stater udvise alle mulige Mennesker til Sovjetunionen. Det er imidlertid ikke det, der er Spørgsmaalet, men Spørgsmaalet er om Tilkæmpelse af politisk Asylret i de forskellige Lande, dermed ogsaa i et Land som Danmark, der kalder sig et demokratisk Land. Det er dette principielle Krav, som det kommunistiske Parti ene af alle Partier fører frem og vil føre Kampen for.

Justitsministeren gav i Gaar en Fremstilling af Sagen Dollwetzl—Langelund, som jeg maa stemple som bevidst Usandhed.

Anden Næstformand (Parkov): Saa stærke Udtryk maa det ærede Medlem ikke bruge.

Munch-Petersen: Det er overhovedet det skrigende Misforhold mellem Regeringens store Løfter og den praktiske Politik, den fører, som gør, at Regeringen maa komme ud i et fortvivlet Forsvar, og det er naturligvis ogsaa det, der tvinger Landets ansvarlige Justitsminister til at komme med den Slags Ammestuefortællinger, som kan kom med i Gaar.

Kendsgernerne i Dollwetzl—Langelund-Sagen er jo, at Mandag den 12. Juni anholdtes de nede ved Grænsen. Samme Dag henvendte en Repræsentant for Røde Hjælp sig til Politimesteren i Graasten for at faa dem fri. Da jeg blev telefonisk underrettet i København, telefonerede jeg samme Dag til Politimesteren i Graasten, men fik den Besked, at Sagen var henvist til Justitsministeriet, at Politimesteren ikke havde mere med Sagen at gøre, hvorfor jeg maatte henholde mig til Justitsministeren. Næste Dag telefonerede jeg til Justitsministeren

— det var Indenrigsministeren, der fungerede som Justitsminister — og aftalte en Samtale med ham den følgende Dag, og senere har jeg Gang paa Gang i Skrivelser og Telefonsamtaler henvendt mig til Justitsministeriet om Sagen.

Jeg modtog ikke noget Svar nogen Sinde fra Justitsministeren om denne Sag, men kun et Svar, som Justitsministeren lod sin underordnede Embedsmand, Politimesteren i Graasten, skrive, og som i sin Konsekvens gik ud paa, at hvis jeg ikke betalte 200 Kr. for disse Flygtninges Ophold i Arresten, var de truet med Udlevering til Tyskland, og det til Trods for, at „Røde Hjælp“ gentagne Gange — baade direkte gennem Repræsentanter for „Røde Hjælp“, og jeg gentog det ogsaa i min Skrivelse efter Forhandling med „Røde Hjælp“ — havde tilbudt at betale for disse Menneskers Ophold, hvis de blot kom uden for Arresten, og for øvrigt ogsaa ydede dem den Ekstraforplejning, det var muligt at yde dem i Arresten. Der var altsaa ikke Tale om, at disse Mennesker var subsistensløse, men samme Dag de ankom til Danmark, havde „Røde Hjælp“ oplyst, at man vilde understøtte dem ligesom andre politiske Flygtninge.

Den 15. Juli kunde Dagspressen meddele fra Politimesteren i Aabenraa, at Ernst Funcke var udleveret til Tyskland. Det vakte naturligvis Forbitrelse overalt. Desværre havde vi ikke haft Forbindelse med Funcke, vi havde ikke vidst om hans Eksistens, vi havde ikke kunnet rejse Sagen offentligt, vi havde ikke kunnet hindre denne Udlevering til Tyskland. Den gjorde imidlertid, at den socialdemokratiske Presse maatte søge at tale om noget andet, og derfor fremdrog man den 18. Juli og følgende Dage, at man havde faaet Øje paa disse politiske Flygtninge, som havde siddet i Arresten. Men i 5 Uger havde „Røde Hjælp“, og det kommunistiske Parti og „Arbejderbladet“ arbejdet paa at befri disse Flygtninge, for at de ikke skulde lide Funckes Skæbne og blive udleveret til Tyskland. Nu fremdrog man pludselig Sagen fra socialdemokratisk Side, og det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen optraadte som frelsende Engel. Han skulde frelse dem; men fra hvem? Fra Justitsministeren, fra hele den socialdemokratiske Regering. Thi fra anden Side truede dem jo ingen Fare, saa længe de opholdt sig her i Danmark. Det maatte naturligvis være Regeringen, der var den Fare, der truede dem, truede dem med Udvisning, og det maaske endda til Tyskland.